

om man behøver mere at svare derpaa, men det er dog bedst at slaa fast, at det stadig anvendes og vil bestandig blive anvendt som det første Udenværk for Fæstningen. Dertil hører ogsaa den Frase, som det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen) kommer med, at man maa hellere falde med Vre end leve med Skam. Det er en meget smuk Sætning, men den passer ikke paa, hvad det her gjælder om. Jeg kunde tænke mig, at den kunde passe overfor et Ministerium, som foretrak at sidde med Skam frem for at gaa med Vre, at blive siddende ved Hjælp af Grundlovsbrud, Fortolkninger af forskjellig Art, provisoriske Foranstaltninger o. s. v. Jeg kunde tænke mig, at man kunde sige, at det maatte hellere falde med Vre ved at gaa bort end leve med Skam. Jeg kunde ogsaa tænke mig, at en Rjebmand kunde have Hyst til hellere at opgive sin Forretning end at drive den med Svindel og Skam, men jeg har aldrig hørt, at man i Historien nogenstunde har sagt om en Nation, at den levede med Skam. Jeg begriber ikke, hvorledes nogen eneste Nation kan være stillet overfor det Dilemma, at falde med Vre eller leve med Skam. Tager vi f. Ex. vor forrige Krig, hvorledes gik det der? Vi led Nederlag paa Nederlag, vi maatte gaa tilbage fra vore faste Punkter, vi maatte slutte, om ikke en ydmygende Fred, saa dog en Fred, der sønderlemmede Landet. Leve vi da siden den Tid med Skam? Jeg tror, vi leve med Vre, thi for mig staar det ikke som en Skam at bukke under for Overmagten. Naar f. Ex. det ærede Medlem fra Frederiksborg (Dinesen) gaar paa en ensom Vej og — det kan passere Enhver — bliver overfalden af tre Mænd, som bante ham, slaa ham til Jorden, smøre ham forfærdelig igjennem, saa er det ikke nogen Skam for det ærede Medlem; man kan ikke forlange, at han skal staa sig overfor 3 Mand. Det er ikke at falde med Skam, at man falder for Overmagten (Dinesen: Det er ikke sikkert, at jeg falder!). Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem falder, men det kan ogsaa være, at han bliver staaende og tager sine Prygl. Dette, at man hellere maa falde med Vre end leve med Skam, er en Frase, som kan passe overfor private Mænd, men ingenlunde naar det gjælder en Nation. Fordi et lille Land siger: Vi have ikke Raad til at bygge Fæst-

ninger, vi tvivle i det Hele om, at vi kunne forsvare os mod en Stormagt, har man ikke Lov til at sige, at det er hørt op med at leve med Vre og bereder sig paa at falde med Skam. — Utsaa det første Udenværk er denne Overrisling af Fraser, som vi have faaet her i Landet mange Gange, og som vi ville vedblive at faae. Det maa vi tage Hensyn til, saalænge man bruger det, og det kan jo bruges til en fællig Agitation. Det ærede Medlem repræsenterer Noget som „Landsoldaten“ her i Thinget, noget Melodramatisk. Jeg kan vel forstaa, at man trænger til en saadan Agitation, men her i Thinget skulde man være særdegs dermed.

Jeg kommer nu til det næste Udenværk. Der staa de Sagkyndige, de Militære med deres Sagkundskab. De ere ingenlunde trufne eller slæbte derhen, hvad man kunde tro, naar man hørte det ærede Medlem for Rjebenhavns 2den Kredts (Wagner), men de ere naturligvis fuldstændig enige om at staa der. De have det undertiden meget slem, naar de skulle give en Art Grunde for, at vi skulle befæste Rjebenhavn. Det ærede Medlem for Rjebenhavns 2den Valgkreds (Wagner) havde i Gaar eller i Forgaars et interessant Argument; han sagde, at vi skulde befæste Rjebenhavn, fordi vi stode os finantseelt derved. Det viste han ved et Exempel af Historien. Rouen, sagde han, som var en aaben By, blev brandstøttet under den fransk-tydske Krig, men Havre, som var befættet, gik Trykterne uden om. Den Historie kunde det ærede Medlem; han er en sand Anekdoter-Bog, han kender alle de store og gode Handlinger. Men hvad gjælder den Historie? Den gjælder ikke længere end til Wandsbeck. Thi naar man ikke tog Havre, saa kunde der dog tænkes den Mulighed, at det var, fordi Trykterne aldeles ikke interesserede sig for at faae Havre; det, de vilde have, var Paris. Hvis man vilde gjøre mig den Tjeneste at befæste min Valgkreds, Langeland, og lægge den danske Hær derned, saa vilde den ligge sikkert nok der, hvad jeg vilde være meget glad ved. Jeg tror ikke, at det vilde falde nogen Magt, med hvilken vi kom i Krig, ind at angribe og beleire Langeland; han vilde lade Langeland ligge. Naar man har et saadant affidesliggende Sted af Landet befættet, vil en Fjende ikke gaa derhen; thi det vil være ham ligegyldigt at tage det (Udbrydelse af